nenapadly. Nesmí se ale zapomenouti, že v mnoha případech smluv svatebních přesná ustanovení pro případ smrti, zvláště v pádě bezdětnosti, jsou podmínkou sňatku vůbec. Nebude-li v pořízení takovém jednotnosti, bude-li pořízení rozloženo na několik listin, jehož důvod žádný člověk nepochopí, povede to nutně k vzájemné nedůvěře smluvních stran.

Možnost odděleného deponování listin, disponování, a konečně nutnost obšírného právního poučování o příčinách toho nutně bude semenem vzájemné nedůvěry a semenem nesvárů v rodině.

Že se nedá vzájemnost testování zcela vyloučiti, seznala částečně komise sama. Když se totiž jednalo o stanovení konvalidace posledních pořízení, to jest ustanovení, že poslední pořízení písemné, pro formální vady neplatné, může platiti za pořízení ústní, ukázala se nutnost, k ustanovení o smlouvách dědických připojiti dodatek, že v případě formálních vad mohou platiti jako testament. Proto při stylisaci § 1249 a 1250 učiněna výjimka a sice v tom smyslu, že konvalidace jest možná, třebas pořízení se stalo od obou stran na jedné listině.

Bohužel, takováto konvalidace může platiti zase ale jen ohledně toho, co jest obsahem dědické smlouvy v užším slova smyslu, tedy ustanovení za dědice, smluvně od druhé strany přijatého. Ostatních částí, připojených k takovéto smlouvě dědické, tedy částí odvolatelných, se konvalidace tato netýká, třebas byly sebe důležitější a separovati se nedaly.

Jsem přesvědčen, že v tomto ohledu jest nutno návrh revisní doplniti. To ovšem lze provésti tím způsobem, že k § 583 se přidá ustanovení, že »ustanovení se netýká pořízení, spojených se smlouvou dědickou«.

Dr. KAREL LEPŠÍK:

O doručování.

Jednou z důležitých složek nesporného řízení jmenovitě projednávání pozůstalostí a hlavně zárukou žádoucí rychlosti postupu řízení je spolehlivé doručování.

Pustíme-li se zřetele otázku poštovného pro nás nedávno nepříznivě rozhodnutou, ač i tato s ohledem na žádoucí zlevnění řízení a značně vysoké poplatky poštovní za doporučné a návratky, které právě při nepatrných pozůstalostech často do značných sum narostou a dávají podnět k výtkám vysokých poplatků soudních komisařů za projednání, — neměla by námi býti považována za odbytou, — musíme jako naprosto pochybený označiti postup ministerstev pošt a spravedlnosti, které nejen že zamezily dosud v praxi prováděný a zákonem plně odůvodněný postup při doručování, kde soudy vyrozumění a vyzvání soudních komisařů stranám podle § 187 not. ř. ze dne 21. května 1855 č. 94 ř. z. prostě samy doručovaly, nýbrž dokonce zakázaly notářům i používání soudních obálek k doručení k vlastním rukoum a nedovolují ani používati návratek s označením notáře jako odesílatele.

Jsou proto notáři nuceni užívati návratek poštovních pro listovní dopravu předepsaných, což se pokud je mi známo v praxi většinou děje.

Při tom však nelze přehlédnouti, že tyto poštovní návratky nevyžadují jako modré zpáteční lístky soudní doručení k vlastním rukoum, nýbrž dopouštějí doručení náhradné příslušníkům domácnosti, což je arci pro řízení pozůstalostní velmi závažnou vadou.

Vyzvání k dědické přihlášce resp. obeslání k roku pod následky § 120 nesp. pat., při kterém vlastně v naší pozůstalostní praxi průkaz o doručení má hlavně význam, musí býti doručeno k vlastním rukoum podle § 350 jedn. ř.

Odnětím možnosti používání zpátečních lístků soudních event. vlastních modrých návratek k vlastním rukoum je soudnímu komisaři vůbec znemožněno zaručeně se o doručení k vlastním rukoum postarati. Ani poukaz na možnost doručování obecními úřady zde nevystačí, protože obce nemají přísežných orgánů doručovacích zejména na venkově a podpis na zpátečním lístku není zde žádnou zárukou.

Jedinou zárukou správného doručení je tedy doručení přísežným doručovatelem poštovním na modrý lístek, poněvadž doručování soudními podúředníky je za dnešních poměrů nemyslitelné.

Je tedy nezbytně nutno event. při akci za uzákonění nového notářského řádu domáhati se odstranění této nesrovnalosti uvedeným postupem obou ministerstev přivoděné a mimo to stačí i poukázati na protizákonnost nařízení min. sprav., podle něhož soudům se zapovídá obstarávati notářům jako soudním komisařům doručení jich zásilek stranám. Tím by byl derogován platný zákon ze dne 21. května 1855 č. 94 ř. z., jehož hlava XIII. byla not. řádem ze dne 25. července 1871 č. 75 ř. z. výslovně zachována v platnosti. Zákon ten totiž výslovně ustanovuje v § 187, že soudy mají obsílky a doručení notářů jako soudních komisařů na jeho požádání stranám doručovati. Je tedy výnos min. sprav. opak toho nařizující zřejmě neplatný.

Rozhodnutí nejvyššího soudu.

K důkazu o zřízení věna jest tenkráte třeba spisu notářského, jedná-li se o splnění smlouvy manželské o věno anebo uplatnění práv na zřízení věna proti osobám třetím.

(Rozhodnutí nejv. soudu z 23. dubna č. j. R I 290/24.)

Okresní soud v Litoměřicích neschválil pozůstalostně a opatrovnicky návrh odevzdání předlužené pozůstalosti po Josefu Taussigovi, manželce zůstavitele Markéty Taussigové z toho důvodu, že přihlášená vdovou pohledávka věna 40.000 Kč prokázaná jednak potvrzením zůstavitele jednak slyšením osob přezvědných pro nedostatek zřízení spisu notářského po právu nepozůstává.

Krajský soud v Litoměřicích usnesení toto potvrdil.

Nejvyšší soud dovolávacímu rekursu Markéty Taussigové vyhověl, usnesení nižších soudů zrušil a spisy vrátil soudu pozůstalostnímu, aby znovu rozhodl, a sice z těchto důvodů:

Podle názoru nižších soudů není nárok stěžovatelky na vrácení věna z pozůstalostního jmění jejího manžela a na zařadění tohoto jejího nároku mezi pozůstalostní dluhy proto opodstatněn, že nebyla o věně zřízena smlouva ve formě notářského spisu, jak jest stanoveno v § 1. zák. z 25. července 1871 č. 76 ř. z. a také potvrzení o přijetí věna, nemajíc formy, k platnosti jeho uvedeným zákonem požadované, jest neplatné.

Toto stanovisko nižších soudů nelze sdíleti, protože se zakládá na nesprávném použití právě citovaného zákona a odporuje, pokud jde o neuznání nároku rekurentky na vrácení věna a zařadění nároku toho mezi pozůstalostní dluhy, ustanovení § 1229. obč. zák. Otázka platnosti zřízení věna pro nedostatek předepsané formy notářského spisu (§ 1. shora uvedeného zákona) přišla by v úvahu, kdyby se jednalo o splnění manželské smlouvy o věno, nebo kdyby šlo o uplatnění práv ve zřízení věna proti osobám třetím, na jichž ochranu před manželskými smlouvami na oko zmíněný zákon zvlášť pomýšlel. Avšak o to zde nejde.

Bylo-li, jak tvrdí rekurentka, věno zřízeno bez zachování předepsané formy a věno manžel obdržel, nemohlo zřízené věno za trvání manželství vzhledem k ustanovení § 1432 obč.